

DOT platit účinnosti
dne 7.2.2014 Lingol

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 1
118 11 Praha 1

telefon: 257 085 111
fax: 224 318 155
e-mail: posta@mkcr.cz

Zveřejněno dne: 21.1.2014

Sejmuto dne: 10.2.2014

Č. j.: MK 2864/2014 OPP

Opatření obecné povahy č. 4/2014, o prohlášení části krajinného celku - území Hornické kulturní krajiny Krupka za památkovou zónu

Ministerstvo kultury, jako příslušný správní orgán, podle § 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění zákona č. 132/2000 Sb. a zákona č. 320/2002 Sb., a § 171 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vydává opatření obecné povahy, kterým

prohlašuje

**část krajinného celku - území Hornické kulturní krajiny Krupka (okres Teplice):
Katastrální území: k.ú. Fojtovice u Krupky (675385), k.ú. Horní Krupka (675334), k.ú.
Bohosudov (675288), k.ú. Vrchoslav (675351), k.ú. Krupka (675261)**

za památkovou zónu.

Článek 1 Předmět ochrany

Předmětem ochrany v památkové zóně Hornická kulturní krajina Krupka je montánní krajina dokladující způsob těžby a zpracování rud s mimořádnou koncentrací pozůstatků po montánní činnosti, jejímiž kulturními hodnotami jsou stará důlní díla se svými technickými a technologickými zařízeními doprovázená nadzemními stavbami, architektura vzniklá v důsledku montánní činnosti, propadliny, pinky, vodní příkopy a sejpy, zejména město Krupka, důlní revír Komáří hůrka s velkou pinkou na Komáří hůrce, objekt Komáří vížky,

důlní revír Knötel se štolami Prokop, Barbora, Václav a Večerní hvězda, Šimon, Juda, Vincenc a Lukáš s pinkou Zwickenpinge, důlní revír Steinknochen se štolou Starý Martin, důlní revír Preisselberg s preisselberskou pinkou a štolami I, II, III a revír Klösenberg, Günther a horská osada Horní Krupka s hornickou stezkou spojující osadu s městem Krupka.

Článek 2

Podmínky ochrany

1) K zajištění památkové ochrany památkové zóny a jejího prostředí, které se sídly, architektonickými soubory, jednotlivými památkovými objekty, strukturou pozemků, komunikacemi, vodními plochami, vodními toky, trvalými porosty, zachovalými starými důlními díly s nadzemními stavbami a pozůstatky po montánní činnosti vykazují významné kulturní hodnoty, se stanovují tyto podmínky ochrany:

- a) využití pozemků musí být v souladu s jejich historickým charakterem a kapacitními a technickými možnostmi,
- b) veškeré úpravy veřejných prostranství, ploch, staveb a objektů v zastavěném území památkové zóny a veškeré zásahy v nezastavěném území památkové zóny nesmí poškodit předmět ochrany a musí směřovat k zachování kulturních hodnot památkové zóny vymezených v článku 1,
- c) při rozhodování o nové výstavbě, modernizaci objektů a přestavbě musí půdorysné a výškové uspořádání staveb, hmotové řešení objektů, členění fasád a použité materiály respektovat charakter a měřítko dochované zástavby charakteristické pro obec, na jejímž území se památková zóna nachází. Významné dominanty v území a pohledy na ně musí být zachovány.

2) Podmínky ochrany památkové zóny stanovené v odstavci 1 se nevztahují na lesní hospodaření, pokud se na dotčeném lesním majetku hospodář podle schváleného lesního hospodářského plánu nebo lesní hospodářské osnovy.

Článek 3

Vymezení hranice památkové zóny

Hranice památkové zóny Hornická kulturní krajina Krupka začíná severně od města Krupky, na k.ú. Fojtovice u Krupky, na cestě p.p.č. 924. Po této cestě jde hranice jihovýchodním směrem až na křižovatku s cestou p.p.č. 913/1, po ní vede na východ a na křižovatce s cestou p.p.č. 331 se lomí prudce na jih. Po hranici k.ú. Horní Krupka vede jihovýchodním směrem podél p.p.č. 774/1, 758, 774/1, po cestě p.p.č. 1042, obchází p.p.č. 628/1, pokračuje podél p.p.č. 628/7 a 628/5, opět vede podél p.p.č. 628/7, pokračuje opět podél p.p.č. 628/1, 360/1, a hranice se dostává na jih, nad Bohosudov. Po místní komunikaci p.p.č. 3522 pokračuje na jihozápad, přichází do k.ú. Bohosudov podél p.p.č. 1041, přetíná komunikaci p.p.č. 1040/1 a pokračuje k jihu po p.p.č. 784/2. Hranice pokračuje na jihozápad podél p.p.č. 783/3, jižní straně p.p.č. 1048/3, 781/1, 781/6, vede podél p.p.č. 781/7, 787/16, 787/7, přichází do k.ú. Krupka a vede podél jižní strany p.p.č. 3802, 1399/2, 1469, 1470 a komunikace p.p.č. 3537/2, 3538, 3706/2, 1653/2, přechází komunikaci p.p.č. 3539/1, pokračuje podél komunikace p.p.č. 3547, vede podél p.p.č. 19/28, 3707/10, překračuje komunikaci p.p.č. 1685, pokračuje dál podél p.p.č. 369, 3707/2, 1693/4, 2698/1, 3551/7, 2698/2, 2714/3, 3707/9, přechází potok p.p.č. 3807/1, pokračuje podél p.p.č. 3707/3, 3552/1, 2658, 2642/2, 3608/2, přechází komunikaci Teplická p.p.č. 3608/1, pokračuje dál v k.ú. Vrchoslav podél p.p.č. 120/1, 120/6 a st.p.č. 21, pokračuje k severu podél p.p.č. 945/4, přetíná silnici 1. máje p.p.č. 951/1

a pokračuje podél ní na severovýchod až k p.p.č. 125/5, kde se hranice láme na sever podél p.p.č. 125/5, st.p.č.222, opět p.p.č. 125/5, st.p.č. 125, p.p.č. 125/3 a 127/1. Hranice přechází do k.ú. Krupka a vede podél st.p.č. 154. Pokračuje po cestě p.p.č. 2768/4 směrem severozápadním, přetíná křižovatku p.p.č. 3613 a pokračuje po cestě p.p.č. 3618, po západní straně p.p.č. 2808, st.p.č. 619 a opět p.p.č. 2808. Dále pokračuje k západu a překračuje cestu p. p. č 3617 a pokračuje podél p.p.č. 2807 a 2820. V k.ú. Vrchoslav vede podél p.p.č. 783/145, přechází do k.ú. Krupka a vede podél p.p.č. 2888/1. V k.ú. Vrchoslav pokračuje na severozápad po cestách p.p.č. 783/177, 999, opět se dostává do k.ú. Krupka, kde se po cestě p.p.č. 3638/1 dostává až k areálu dolu 5. května. Obchází tento areál po p.p.č. 3018/2, 3018/9, 3018/2, 3638/2, 2990/2, 2990/4, 870/2, pokračuje po lesní cestě p.p.č. 3654/1 severozápadním směrem, na křižovatce s cestou p.p.č. 3200/11 pokračuje po této směrem na sever, a dále podél p.p.č. 3643/1, 3644, šikmo přetíná a pokračuje k severu podél p.p.č. 3751, přetíná a pokračuje na východ po cestě p.p.č. 3646. Přechází do k.ú. Horní Krupka a pokračuje po cestě p.p.č. 1070, přetíná komunikaci p.p.č. 1063 a pokračuje podél ní jihovýchodním směrem, dále podél p.p.č. 1003/1, 988, 1061, v k.ú. Fojtovice u Krupky vede podél p.p.č. 927/2, dále po cestě z Horní Krupky do Fojtovic p.p.č. 888, kterou následně přetíná, stejně jako jižní cíp p.p.č. 1059, a po severní straně p.p.č. 346/1 vede až k výchozímu bodu p.p.č. 924.

Hranice území památkové zóny je orientačně graficky znázorněna na mapě uvedené v příloze k tomuto opatření obecné povahy.

(Zpracováno podle právního stavu ke dni 12. 6. 2013.)

Článek 4 Účinnost

Toto opatření obecné povahy nabývá účinnosti v souladu s ustanovením § 173 odst.1 správního řádu patnáctým dnem ode dne jeho zveřejnění.

Článek 5 Poučení

Do opatření obecné povahy a jeho odůvodnění může podle § 173 odst. 1 správního řádu každý nahlédnout u správního orgánu, který opatření obecné povahy vydal. Proti prohlášení památkové zóny vydanému formou opatření obecné povahy nelze podle § 173 odst. 2 správního řádu podat opravný prostředek.

Odůvodnění

A. Textová část

Ustanovení § 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje část krajinného celku, který vykazuje významné kulturní hodnoty, prohlásit za památkovou zónu. Pro prohlášení památkové zóny je podle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 66/1988 Sb., kterou se provádí zákon České národní rady č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, určující charakteristika významných kulturních hodnot území, vymezení hranice památkové zóny, popis předmětu ochrany, stanovení podmínek pro stavební a další činnosti směřující k ochraně území a zvýšení kvality životního prostředí.

Opatření obecné povahy je v souladu s ústavním pořádkem České republiky, s Listinou základních práv a svobod a s Ústavou České republiky, respektuje obecné zásady ústavního pořádku České republiky a opatření obsažená v tomto opatření obecné povahy neporušují ústavní principy rovnosti v právech a zákazu retroaktivity.

Prohlášení památkové zóny formou opatření obecné povahy na rozdíl od dosavadní aplikační praxe vychází z doporučení pracovní komise Legislativní rady vlády – komise pro správní právo *k návrhu vyhlášky o prohlášení území vybraných částí krajinných celku za památkové zóny*. Pracovní komise ve svém vyjádření vychází z toho, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany, ale ustanovení výslovně neuvádí formu vyhlášky ministerstva ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR. Výslovné zmocnění k vydání vyhlášky pak neobsahuje ani § 45 uvedeného zákona, a proto ji nelze vydat. Vzhledem k tomu, že prohlášení území za památkovou zónu svou povahou a obsahem po materiální stránce není podle názoru komise právním předpisem, ale spíše opatřením obecné povahy, neboť jde o správní akt s konkrétně vymezeným předmětem a obecně určeným okruhem adresátů, doporučuje tato komise vyhlásit památkovou zónu formou opatření obecné povahy podle části šesté správního řádu. Ministerstvo kultury pravomoc k vyhlášení památkových zón má a k vydání opatření obecné povahy se na rozdíl od vyhlášky podle ustálené soudní judikatury výslovné zákonné zmocnění nevyžaduje, postačuje pravomoc vydat závazný správní akt, který není ani právním předpisem ani rozhodnutím ve správním řízení. K dané problematice se pak vztahuje zejména nálezní ÚS sp. zn. Pl. ÚS 14/07 ze dne 19. 11. 2008, který se přiklonil k materiálnímu pojetí institutu opatření obecné povahy, tzn. že není nezbytné výslovné zákonné zmocnění k vydání opatření obecné povahy, postačuje naplnění pojmových znaků (konkrétnost předmětu a obecnost adresátů) a pravomoc příslušného orgánu. Nutno dodat, že opatření obecné povahy je nový institut zakotvený ve správním řádu s účinností od roku 2006, přičemž Ministerstvo kultury od roku 2005 nepřistoupilo k vydání žádné vyhlášky o prohlášení území za památkovou zónu. Předložený návrh o prohlášení památkové zóny je tedy první od právní existence opatření obecné povahy.

Navrhované opatření obecné povahy není v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv ani obecně uznávaných zásad mezinárodního práva. Konkrétně se to týká mezinárodních smluv, ke kterým Česká republika přistoupila, jako je například Úmluva o architektonickém dědictví Evropy (publikovaná pod č. 73/2000 Sb. m. s.), Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví (publikovaná pod č. 159/1991 Sb. m. s.) a Evropská úmluva o krajině (publikovaná pod č. 13/2005 Sb. m. s.). Pro prohlašování památkových zón nejsou v rámci Evropské unie stanovena jednotná pravidla, právní úprava je plně ponechána na pravomoci členských států.

Důvody k prohlášení památkové zóny

Základem pro vymezení území památkové zóny byl provedený terénní průzkum a zpracování vědeckých projektů pro dotčené území. Podkladem pro definování zásad urbanizace a hospodaření v území krajinných památkových zón a navržení krajinářských, urbanistických a architektonických regulativů včetně definování nedovolených zásahů v předmětných územích jsou závěry odborných pracovních skupin, ustavených za účelem zpracování podkladů pro návrh nové památkové zóny, a provedených studií. Pro účely česko-německé

sériové nominace na Seznam světového dědictví UNESCO Hornická kulturní krajina Krušnohoří byl na základě terénního průzkumu a odborných studií proveden výběr historicky významných celků k prohlášení za památkové zóny. Za Karlovarský kraj byly vybrány dva krajinné celky k prohlášení za památkové zóny, a to Hornická kulturní krajina Abertamy-Boží Dar-Horní Blatná a Hornická kulturní krajina Jáchymov, za Ústecký kraj se jedná také o dva krajinné celky, kterými jsou Hornická kulturní krajina Háj-Kovářská-Mědník a Hornická kulturní krajina Krupka.

Problematika byla průběžně konzultovaná s dotčenými kraji, městy, obcemi a odbornou organizací státní památkové péče - Národním památkovým ústavem, který zpracoval podkladové materiály. Protože se návrhy dotýkají česko-německého sériového statku Hornická kulturní krajina Krušnohoří nominovaného na Seznam světového dědictví UNESCO, byla problematika konzultovaná také na mezistátní úrovni.

V případě, že by nedošlo k prohlášení území za památkovou zónu, hrozila by nedostatečná ochrana dokladů o životě našich předků pro budoucí generace, v tomto případě poznání všech aspektů montánního regionu a jeho kultury a zejména dopadů rudného dolování na montánní a monetární dědictví světového rozměru. Rizikem s tím spojeným může být, že se dostaneme do rozporu se zájmy státní památkové péče podle zákona č. 20/1987 Sb. i mezinárodních smluv, ke kterým Česká republika přistoupila, jako je například Úmluva o architektonickém dědictví Evropy, Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví a Evropská úmluva o krajině.

Území Hornické kulturní krajiny Krupka představuje svébytnou kapitolu o původu a vývoji uceleného hornického regionu. Krajina a památky na těžbu a zpracování rud, dochované v podstatě ve stavu po skončení těžby, poskytují komplexní náhled do specificky jedinečného světa obyvatel s montánní činností spojených. Podíl na spoluvytváření kulturní krajiny má vedle montánní i stavební činnosti člověka také dochované nedotčené přírodní bohatství Krušných hor s mimořádně hodnotnou florou a faunou.

Účelem prohlášení památkových zón Hornické kulturní krajiny Krušnohoří je zvýšená ochrana krajiny s kulturně historickými hodnotami souvislého území v okolí těchto sídel, utvářená po staletí trvající hornickou činností a navazujícími lidskými aktivitami. Vzájemně pohledově či funkčně provázané stavební památky a jejich vazba na přilehlou krajinu, spolu s umělými terénními útvary projevujícími se v reliéfu krajiny vyžadují ochranu formou spojitého území.

Definování podmínek pro zásahy v rámci stavební a jiné činnosti (včetně hospodaření v lesích a na zemědělské půdě) v památkové zóně přispěje v praxi k lepší péči o montánní dědictví a zejména ke zlepšení vynutitelnosti práva. Předejde se tak konfliktním situacím při projednávání investorských záměrů a záměrů stavebních úprav. Nedovolené zásahy do území v rámci stavební a jiné činnosti, které jsou v rozporu s požadavky na jejich ochranu, se rozumí jejich poškozování a ničení kulturně historických hodnot v území. Veškeré záměry je nutno posuzovat ve vztahu k montánnímu dědictví. Stávající forma výkonu památkové péče v územích s plošnou památkovou ochranou se nemění.

Charakteristika předmětného území

Území památkové zóny Hornická kulturní krajina Krupka se nachází ve východní oblasti Krušných hor, zahrnuje historickou část horního města Krupka a okolní historické důlní

revíry. Většina území leží na úpatích a svazích hor Loupežník (805 m. n. m.), Komáří hůrky (809 m. n. m.) a Liščího vrchu (776 m. n. m.). Pokrývají je listnaté lesy, ve kterých se místy vyskytují travnaté paseky. Na jedné z nich se nachází ojedinělá horská osada Horní Krupka. Dodnes se dochovala stará hornická stezka spojující tuto osadu s Krupkou.

Krupka představovala nejvýznamnější centrum rudného hornictví ve východní části Krušných hor. Její vznik, kladený do sklonku 13. století, ji řadí mezi nejstarší horní města v Čechách a v Krušnohoří vůbec. Městská zástavba, úzce související s hornictvím, představuje jeden z nejlépe dochovaných souborů památek v Krušných horách. Jako nejstarší cínový revír v české části Krušných hor ovlivnila Krupka významně vývoj poznání o rudních ložiscích v Krušných horách a způsobu jejich těžby. Výsadní postavení v dějinách krušnohorského rudního hornictví Krupce zajišťuje především velmi dlouhé časové rozpětí těžby, která v době, kdy jinde těžba teprve začínala, měla v Krupce za sebou již třisetletou historii. Oblast je mimořádná také tím, že se na jejím relativně malém území nachází jak historické hornické městské centrum, tak i vysoká koncentrace důlních děl ve volné krajině, která se díky vhodnému systému hospodaření s krajinou dochovala až do současnosti.

Město Krupka. Krupka leží v hlubokém údolí, takže se vyvinula do podoby prudce stoupající ulicovky, nepatrně se vřetenovitě rozšiřující v náměstí. Městu dominoval hrad postavený po roce 1305 na ostrožně nad jižním vstupem do města. V roce 1429 bylo město poničeno husity a později výrazně postiženo událostmi třicetileté války, kdy přišlo o třetinu domů, a nevyhnuly se mu ani katastrofální požáry. Krupka však byla vždy znovu obnovena, a tak se do dnešní doby dochovala souvislá intaktní zástavba údolní osy v nezměněné středověké dispozici. Fasády domů pocházejí převážně z přestaveb z 18. a 19. století, jádra domů jsou často gotická nebo renesanční.

Přínosy památkové zóny pro region

Hlavním cílem prohlášení krajinných památkových zón Krušnohoří je poskytnout obraz procesu přeměn krajiny rudnou těžbou a jejich dopadů na okolní prostředí včetně vlivů hornictví na ekonomické, kulturní a sociální oblasti života po mimořádně dlouhé historické období, a to od začátků těžby ve 12. až do 20. století.

Lze konstatovat, že na území Krušných hor, tedy i v tomto území, je poměrně vyšší turistický ruch, a to především v zimních střediscích. Po prohlášení území za památkovou zónu, resp. v případě, že bude toto území zapsáno na Seznam světového dědictví UNESCO, se předpokládá zvýšená návštěvnost tohoto území rovněž v období duben - říjen, ale nepředpokládá se neúnosná koncentrace návštěvníků v některých lokalitách. Protože je poměrně dobrá dopravní dostupnost daného území, přínosem bude zvýšené využití dopravního spojení kromě zimního období i v ostatních ročních obdobích. Stejně tak se předpokládají přínosy ve vztahu k ubytovacím a stravovacím zařízením v daných oblastech a počítá se s jejich zkvalitňováním i rozšiřováním. Plánuje se zřízení dalších infocenter, zpřístupnění dalších prohlídkových štol, ve kterých se návštěvníci budou moci seznámit s historií těžby a technikami dobývání rud v různých etapách vývoje krušnohorského hornictví, a zřízení dalších naučných stezek. Výše uvedené přínosy budou mít příznivý dopad na vytvoření nových pracovních míst. Propagace území je zajištěna prostřednictvím informačních portálů, vydáním nových průvodců, realizací akcí apod.

Turismus má navíc obecně relativně vysoké multiplikační efekty v území – a to zejména z hlediska zaměstnanosti. Vyhlášení památkových zón by mělo umožnit rozšíření turistické

sezóny v dané oblasti i mimo zimní měsíce, což by mělo přispět minimálně ke snížení sezónní nezaměstnanosti v regionu (v terciárním sektoru mimo lyžařskou sezónu) – což pro region rozhodně bude znamenat přínos.

Dopady na lesní hospodaření ve vztahu k hornické kulturní krajině

V článku 2 Podmínky ochrany je v odstavci 2 uvedeno, že podmínky ochrany památkové zóny stanovené v odstavci 1 se nevztahují na lesní hospodaření, pokud se na dotčeném lesním majetku hospodaří podle schváleného lesního hospodářského plánu nebo lesní hospodářské osnovy. Tím je deklarován právní stav, který je poněkud nepřehledně kodifikován v právních normách tak, aby bylo postaveno najisto, že lesní hospodaření nebude prohlášením znemožněno, protože ochrana montánního kulturního dědictví není s hospodářskou lesní činností v rozporu. Podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, je vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17). Lesní hospodářské plány a lesní hospodářské osnovy jsou nástrojem cílevědomého hospodaření v lesích, podávají všestranný obraz o současném stavu lesů, určují na základě nejnovějších poznatků cíle a úkoly hospodaření v lesích, a to zejména z hlediska pěstování a ochrany lesů, těžby dříví a ostatních funkcí lesa. Ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. se na lesní hospodaření nevztahuje, jak bude podrobněji vysvětleno níže, přičemž opatření obecné povahy nemůže mít větší právní sílu než zákonný předpis. Z dikce § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. a zaměření lesních hospodářských plánů, příp. osnov, je zjevné, že se nejedná o činnosti stavební apod. Nejedná se ani o úpravu dřevin ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., protože termín „úprava dřevin“ je zde legislativní zkratkou s přesným výkladem, který lesní hospodaření nezahrnuje. Při použití legislativní zkratky platí, že její obsah se vymezuje na prvním místě, kde se objevuje, a dále při jejím použití v dalším textu zákona již má takto stanovený obsah. Její obsah se pro další jednotlivá ustanovení nově nevymezuje. V tomto případě je pojem „úprava dřevin“ poprvé použit v ustanovení § 6a odst. 1 a na dalších místech, kde se tento pojem používá [§ 14 odst. 2 a odst. 7, § 17 odst. 1, § 35 odst. 1 písm. h) nebo § 39 odst. 1 písm. g)] již tento obsah pojmu znovu vymezován není a pojem musí být používán v rozsahu a podobě tak, jak byl vymezen na místě prvního použití. Ustanovení § 6a odst. 1 předpokládá, že pojem úprava dřevin se vztahuje výlučně k veřejným prostranstvím, a že úpravou dřevin je pouze kácení a výsadba dřevin na těchto prostranstvích. Jinými slovy úpravou dřevin není „pěstování a ochrana lesů, těžba dříví a zachování ostatních funkcí lesa“ – bez ohledu na intenzitu ani jakýkoli zásah na dřevinách (včetně kácení a výsadby) na místech, která definičně nespádají pod pojem „veřejného prostranství“ – to vymezuje ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Podle tohoto ustanovení zákona o obcích jsou veřejným prostranstvím všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení. Pojmově tedy veřejné prostranství není lesem, kdy pojem les je speciálně vymezen v § 2 písm. a) a b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle citovaných ustanovení lesního zákona se rozumí lesem lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa, přičemž funkcemi lesa jsou přínosy podmíněné existencí lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční. Pokud by tedy pod pojem „úprava dřevin“ mělo spadat i hospodaření

v lesích, musela by se tato skutečnost promítnout do zmíněné legislativní zkratky, což se však nestalo a ani nebylo zákonodárcem zamýšleno.

Rovněž se nejedná ani o terénní úpravy, protože tento pojem je definován v zákoně č. 183/2006 Sb., stavební zákon, v platném znění, když § 3 odst. 1 uvádí, že terénní úpravou se pro účely tohoto zákona rozumí zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, například skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu.

Na lesní hospodářské plány a lesní hospodářské osnovy mohou být kladeny požadavky památkové péče již ve fázi jejich zpracování tak, aby se předešlo případným nesrovnalostem při ochraně kulturního bohatství v průběhu vykonávání lesního hospodaření, a to na základě ustanovení § 29 odst. 2 písm. b) zákona č. 20/1987 Sb., kde je uvedeno, že obecní úřad obce s rozšířenou působností zabezpečuje předpoklady pro komplexní péči o kulturní památky a nemovitosti, které nejsou kulturní památkou, ale jsou v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu (§ 17), a v souvislosti s tím vydává jako dotčený orgán na návrh nebo z vlastního podnětu závazné stanovisko a poskytuje další podklady do řízení vedených jinými správními úřady než orgány státní památkové péče podle zvláštních právních předpisů.

Vzhledem k výše uvedenému, tedy k tomu, že lesní hospodaření nepředstavuje zásah do památkové podstaty území, nevznikají zde žádné náklady ani přínosy spojené s jeho realizací, neboť v daném případě nejde o vynětí z regulace, ale o výslovné deklarování skutečnosti (vymezené na úrovni zákonů), že právní regulace vyplývající z tohoto opatření obecné povahy nepřekračuje zákony danou mez ingerence památkové péče do hospodaření s lesy.

Ostatní

Opatřením obecné povahy jsou přímo dotčeny:

- obce, na jejichž území se památkové zóny rozkládají,
- orgány památkové péče, které jsou podle zákona příslušné k vydávání závazných stanovisek (obecní úřady obcí s rozšířenou působností, krajské úřady) a jejich nadřízené orgány (Ministerstvo kultury),
- fyzické a právnické osoby – vlastníci (správci, uživatelé) nemovitostí, stavebníci.

Nepřímo dotčeným subjektem je Národní památkový ústav, který jako odborná organizace zřízená Ministerstvem kultury zajišťuje podporu státní správy v oblasti ochrany zájmů památkové péče.

Vydání opatření obecné povahy nemá výrazný finanční dopad na výkon státní správy. Zde je nutno vzít v úvahu, že vybraná část území města Krupka byla vyhláškou č. 476/1992 Sb., o prohlášení historických jader měst za památkovou zónu, prohlášena za památkovou zónu. V rámci dotčeného území proto nedojde k dalšímu nárůstu požadavků na výkon státní správy. Co se týká zbývajících částí území, nárůst požadavků na závazná stanoviska se předpokládá cca dvojnásobek stávajícího stavu, tj. na základě dlouhodobého průměru se ročně jedná celkem o vydání cca 50 závazných stanovisek.

Pokud se týká korupčních rizik, z praxe nejsou známy žádné korupční kauzy, které by se týkaly výkonu veřejné správy v oblasti státní památkové péče. V případě provázaného systému výkonu veřejné správy, který je založen na skutečnosti, že podklady pro vydávání závazných stanovisek vytváří odborná organizace, závazné stanovisko vydává orgán památkové péče a na jeho základě následně rozhoduje stavební úřad, vzniká poměrně malý prostor pro korupční jednání. Veškeré postupy správních orgánů jsou dostatečně upraveny související legislativou, nedochází ke koncentraci pravomocí, je vykonávána kontrolní činnost.

B. Grafická část

Grafickou část tvoří orientační mapa a podrobná mapa.

Orientační mapa území památkové zóny je uvedena v příloze k tomuto opatření obecné povahy.

Podrobnou mapu památkové zóny Hornická kulturní krajina Krupka zpracuje odborná organizace památkové péče do 90 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto opatření obecné povahy. Kopie této mapy, které rozešle Ministerstvo kultury, budou uloženy u Ministerstva kultury, odborné organizace státní památkové péče, Krajského úřadu Ústeckého kraje, Magistrátu města Teplice a u Města Krupky, na jehož území se památková zóna nachází.

K postupu vydání opatření obecné povahy dle části šesté správního řádu:

Návrh opatření obecné povahy spolu s odůvodněním Ministerstvo kultury projednalo s dotčenými orgány, kterými byla všechna ministerstva, Český báňský úřad, Český úřad zeměměřický a katastrální, Veřejný ochránce práv, Krajský úřad Ústeckého kraje, Magistrát města Teplice a Město Krupka.

Návrh opatření obecné povahy spolu s odůvodněním byl zveřejněn na úřední desce Ministerstva kultury ve lhůtě od 14. 11. 2013 do 2. 1. 2014 a na úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodů se opatření obecné povahy týká, a současně byl návrh zveřejněn i způsobem umožňujícím dálkový přístup. V souladu s ustanovením §172 odst. 4 správního řádu mohly dotčené osoby, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy mohly být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, uplatnit písemné připomínky ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění k Ministerstvu kultury. V souladu s ustanovením § 172 odst. 5 správního řádu mohli vlastníci nemovitostí, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy související s výkonem vlastnického práva mohly být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, podat proti návrhu opatření obecné povahy ve lhůtě 30 dnů ode dne zveřejnění písemně odůvodněné námítky k Ministerstvu kultury.

K návrhu opatření obecné povahy nebyly ve stanovené lhůtě 30 dnů uplatněny žádné připomínky.

K návrhu opatření obecné povahy byly ve stanovené lhůtě 30 dnů uplatněny námítky Lesů České republiky, s. p.

Rozhodnutí o uplatněných námitkách:

Námítky Lesů České republiky, s.p., Krajské ředitelství Teplice, sídlem Dr. Vrbenského 2874/1, 415 01 Teplice

Námítka č. 1:

Lesy České republiky, s. p. jako právnická osoba mající právo hospodařit s majetkem státu (LČR), nesouhlasí s prohlášením pozemků (části) uvedených v návrhu za památkovou zónu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z násl. důvodu:

Ačkoliv návrh v čl. 2 odst. 2 stanoví, že se podmínky ochrany památkové zóny nevztahují na lesní hospodaření dle schváleného lesního hospodářského plánu (LHP) či osnov, bude mít prohlášení za památkovou zónu závažné dopady na lesní hospodaření LČR. Lesní hospodářství není toliko činnostmi upravenými v LHP, ale zahrnuje širší okruh činností, např. výstavba, údržba a opravy lesní dopravní sítě (lesních cest). Tyto činnosti (neupravované v LHP) mohou mít tedy charakter stavební činnosti, ačkoliv jde o činnosti úzce spojené a výhradně související s lesním hospodařením. Také výjimečně prováděné činnosti, prováděné „nad rámec“ LHP (a podléhající schválení orgánů státní správy lesa dle zákona o lesích) by nespádaly pod výjimku čl. 2 odst. 2. Těmito činnostmi mohou být např. mýtní těžby v porostech mladších 80 let (z důvodu ochrany přírody, rekonstrukce porostů poškozených biotickými činiteli apod.). V těchto směrech prohlášení památkové zóny ingeruje do lesnického hospodaření a excesivně zatěžuje vlastníka (lesních) pozemků při jeho hospodaření, které je upraveno primárně zákonem o lesích a je v pravomoci orgánů státní správy lesů v oblasti tohoto hospodaření vykonávat státní správu.

Rozhodnutí o námitce č. 1: námitka se zamítá

Odůvodnění:

Lesy České republiky, s.p. nesouhlasí s prohlášením pozemků za památkovou zónu s tím, že prohlášení bude mít závažné dopady, neboť nadměrně zasahuje do lesnického hospodaření a nadměrně zatěžuje vlastníka, aniž by jednak dopady blíže specifikovaly a kvantifikovaly zásahy vymykající se lesním hospodářským plánům a lesní hospodářské osnově, přičemž neberou v potaz veřejný zájem na ochraně kulturního dědictví, který je neméně důležitý.

Tato problematika byla vysvětlena již v odůvodnění opatření obecné povahy v části Dopady na lesní hospodaření ve vztahu k hornické kulturní krajině. Z této části upozorňujeme zejména na povinnost vlastníka vyžádat si předem závazné stanovisko. Podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči, v platném znění, je vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), povinen k zamýšlené stavbě, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).

Jedná se o standardní povinnosti, které vyplývají ze zákona č. 20/1987 Sb. V námitce není uvedeno, jaké závažné dopady bude mít tento postup na lesní hospodaření LČR, a jakých konkrétních činností se tento postup týká. Mimo jiné byl za účelem vyloučení povinnosti vlastníka vyžádat si předem závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb. zaveden institut plánu ochrany, ve kterém lze určit, u jakých nemovitostí, nejsou-li kulturní

památkou, ale jsou v památkové rezervaci nebo v památkové zóně, nebo u jakých druhů prací na nich včetně výsadby a kácení dřevin na veřejných prostranstvích, nemusí vlastníky postupovat podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb.

Pokud se týká údržby a opravy lesní dopravní sítě (lesních cest), kterou by bylo možné zařadit do okruhu terénních úprav, uvádíme, že terénní úpravou se rozumějí podle § 3 odst. 1 stavebního zákona „zemní práce a změny terénu, jimiž se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové terény, těžební a jim podobné a s nimi související práce, nejedná-li se o hornickou činnost nebo činnost prováděnou hornickým způsobem, např. skladovací a odstavné plochy, násypy, závážky, úpravy pozemků pro zřízení hřišť a sportovišť, těžební práce na povrchu“. Dikce § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., upravená zákonem č. 186/2006 Sb. (např. použitý pojem terénní úpravy) vychází z terminologie stavebního zákona, aby nebyly pochybnosti o rozsahu a povaze daných činností.

Co se týká mytní těžby v porostech mladších 80 let, pojem úprava dřevin definovaná v § 6a zákona č. 20/1987 Sb. se vztahuje výlučně k veřejným prostranstvím. Úpravou dřevin není „pěstování a ochrana lesů, těžba dříví a zachování ostatních funkcí lesa“ – bez ohledu na intenzitu ani jakýkoli zásah na dřevinách (včetně kácení a výsadby) na místech, která definičně nespádají pod pojem „veřejného prostranství“ – to vymezuje ustanovení § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Veřejné prostranství je primárně vymezeno zastavěným územím (intravilánem). Naopak lesem se rozumí lesní porosty s jejich prostředím a pozemky určené k plnění funkcí lesa, funkcemi lesa jsou přínosy podmíněné existencí lesa, které se člení na produkční a mimoprodukční, hospodařením v lese se pak rozumí obnova, ochrana, výchova a těžba lesních porostů a ostatní činnosti zabezpečující plnění funkcí lesa. Lze tedy dovodit, že prohlášení památkové zóny, resp. úprava dřevin podle památkového zákona v žádném případě nekoliduje s lesním hospodařením.

Z výše uvedeného vyplývá, že běžné činnosti související s hospodařením v lese nijak významně nezasahují do zájmů státní památkové péče a případná stavební činnost není vyloučena, pouze je při ní nezbytné propříště přihlídnout i k zájmu na zachování kulturních hodnot území.

Námítka č. 2:

Lesy České republiky, s. p. jako právnická osoba mající právo hospodařit s majetkem státu (LCR), nesouhlasí s prohlášením pozemků (částí) uvedených v návrhu za památkovou zónu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z násl. důvodu:

Navrhovaný rozsah památkové zóny považujeme za nepřiměřený a v zásadě i bezdůvodný. Ačkoliv návrh zmiňuje několik starých důlních děl lokálního významu (bez bližší identifikace, kterou považujeme za zásadní), máme za to, že zde nejsou dány podmínky kulturně historického souvislého území tak, aby byla plošně prohlášena památková zóna. Ačkoliv v návrhu prohlášení památkové zóny je popisováno Město Krupka jako jeden z nejlépe dochovaných souborů památek v Krušných horách, není to důvodem pro prohlášení památkové zóny v navrhovaném rozsahu. To nemůže ovlivnit ani ojedinělý výskyt starých důlních děl v okolí (přičemž tato díla jsou již dnes mnohdy těžko znatelná a dohledatelná a jejich kulturně historický význam je pochybný). Máme za to, že pro prohlášení památkové zóny by navrhované území mělo zahrnovat řádově desítky přímo souvisejících kulturních památek, které by mohly vytvořit soubor pro památkovou zónu.

Rozhodnutí o námitce č. 2: námitka se zamítá

Odůvodnění:

Podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění, § 6 uvádí, že území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury prohlásit za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany. Z uvedeného vyplývá, že zákon připouští vyhlášení památkové zóny také pro území, na němž nejsou žádné kulturní památky, ale jde o historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty. Hornická kulturní krajina Krupka představuje prvořadý soubor montánních památek evropského významu, jedná se o jeden z nejstarších rudných revírů v českých zemích, jehož počátky sahají do 13. století. Město Krupku proslavil především cín, který se v této lokalitě získával z naplavenin již v době bronzové. V 19. století se kromě cínu a mědi dobýval i wolfram, molybden, vizmut, draselný živec či fluorit. Hranice komponenty jsou zvoleny tak, aby všechny klíčové předměty ochrany, které ji tvoří, náležitě a v úplnosti ztělesňovaly kvality potřebné k prokázání výjimečné hodnoty území. Historické jádro horního města Krupky si dodnes podrželo středověkou urbanistickou strukturu, do níž jsou zasazeny umělecky hodnotné sakrální stavby, dochované v originálním tvaru a materiálu, i četné měšťanské domy se středověkým či renesančním původem: intaktně dochovaný gotický kostel Nanebevzetí Panny Marie s unikátní zvonící a barokní farou, renesanční hřbitovní kostel sv. Anny (1516), gotický špitální kostel sv. Ducha, relikty hradu Krupka, založeného počátkem 14. století a později využívaného jako sídlo báňského úřadu, měšťanské domy s nejpozději renesančním původem (č. p. 21, 24), někdejší mýtnice (č. p. 2) a kovárna (č. p. 195). Na území památkové zóny je velké množství nadzemních i podzemních montánních památek, jež vypovídají o formování zdejší krajiny intenzivní hornické činnosti po dobu nejméně 800 let. V báňských revírech v okolí Krupky se pracovalo v desítkách šachet a štol, po nichž se zachovaly nesčetné odvaly, pinky a zabořená ústí. Mimořádné památky představují propadliny na Komáří hůrce, hluboké až 75 metrů, Presselbergská pinka, částečně zpřístupněná štola Starý Martin, otvírající se nejdelší cínovou žilou ve střední Evropě, či stará hornická stezka z Krupky do Horní Krupky. Na území Horní Krupky, založené před rokem 1370, se nachází intaktně dochovaná hornická kaple sv. Wolfganga (1692–1700).

Ministerstvo kultury s odbornou organizací státní památkové péče velmi pečlivě zvažovalo rozsah navrhované památkové zóny právě s ohledem na nejen zachovaná důlní díla, ale i související hodnoty v území zachované právě v důsledku montánní činnosti jako takové. Z těchto důvodů považujeme rozsah památkové zóny za opodstatněný a žádoucí, a to i ve vztahu k jeho přeshraničnímu významu.

Námítka č. 3:

Lesy České republiky, s. p. jako právnická osoba mající právo hospodařit s majetkem státu (LČR), nesouhlasí s prohlášením pozemků (částí) uvedených v návrhu za památkovou zónu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z násl. důvodu:

Z procesního hlediska máme za to, že správní orgán nepostupuje správně, když prohlášení za památkovou zónu řeší formou opatření obecné povahy. Máme za to, že jde o takový zásad do vlastnických práv širokého okruhu osob, který musí být podložen obecně právním aktem, nikoliv aktem správním.

Rozhodnutí o námitce č. 3: námitka se zamítá

Odůvodnění:

Prohlášení památkové zóny formou opatření obecné povahy na rozdíl od dosavadní aplikační praxe vychází z doporučení pracovní komise Legislativní rady vlády – komise pro správní právo *k návrhu vyhlášky o prohlášení území vybraných částí krajinných celku za památkové zóny*. Pracovní komise ve svém vyjádření vychází z toho, že podle § 6 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany, ale ustanovení výslovně neuvádí formu vyhlášky ministerstva ve smyslu čl. 79 odst. 3 Ústavy ČR. Výslovné zmocnění k vydání vyhlášky pak neobsahuje ani § 45 uvedeného zákona, a proto ji nelze vydat. Vzhledem k tomu, že prohlášení území za památkovou zónu svou povahou a obsahem po materiální stránce není podle názoru komise právním předpisem, ale spíše opatřením obecné povahy, neboť jde o správní akt s konkrétně vymezeným předmětem a obecně určeným okruhem adresátů, doporučuje tato komise vyhlásit památkovou zónu formou opatření obecné povahy podle části šesté správního řádu. Ministerstvo pravomoc k vyhlášení památkových zón má a k vydání opatření obecné povahy na rozdíl od vyhlášky podle ustálené soudní judikatury výslovné zákonné zmocnění nevyžaduje, postačuje pravomoc vydat závazný správní akt, který není ani právním předpisem ani rozhodnutím ve správním řízení. K dané problematice se pak vztahuje zejména náleznost ÚS sp. zn. Pl. ÚS 14/07 ze dne 19. 11. 2008, který se přiklonil k materiálnímu pojetí institutu opatření obecné povahy, tzn. že není nezbytné výslovné zákonné zmocnění k vydání opatření obecné povahy, postačuje naplnění pojmových znaků (konkrétnost předmětu a obecnost adresátů) a pravomoc příslušného orgánu. Nutno dodat, že opatření obecné povahy je nový institut zakotvený ve správním řádu s účinností od roku 2006, přičemž Ministerstvo kultury od roku 2005 nepřistoupilo k vydání žádné vyhlášky o prohlášení území za památkovou zónu. Předložený návrh o prohlášení památkové zóny je tedy první od právní existence opatření obecné povahy. Navrhované opatření obecné povahy není v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv ani obecně uznávaných zásad mezinárodního práva. Konkrétně se to týká mezinárodních smluv, ke kterým Česká republika přistoupila, jako je například Úmluva o architektonickém dědictví Evropy (publikovaná pod č. 73/2000 Sb. m. s.), Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví (publikovaná pod č. 159/1991 Sb. m. s.) a Evropská úmluva o krajině (publikovaná pod č. 13/2005 Sb. m. s.). Pro prohlášení památkových zón nejsou v rámci Evropské unie stanovena jednotná pravidla, právní úprava je plně ponechána na pravomoci členských států.

Prohlášení památkové zóny formou opatření obecné povahy tedy dává oproti projednávání návrhu právního předpisu větší možnost zapojení vlastníků a dalších dotčených osob do jeho přípravy a právě zveřejnění na úřední desce a úředních deskách obecních úřadů v obcích, jejichž správních obvodech se má opatření obecné povahy týkat, (včetně zpřístupnění dálkovým přístupem) umožňuje zapojení širokého okruhu osob do jeho přípravy, včetně zajištění seznámení se s ním. Z těchto důvodů považujeme tuto námitku za bezpředmětnou.

Námitka č. 4:

Lesy České republiky, s. p. jako právnická osoba mající právo hospodařit s majetkem státu (LČR), nesouhlasí s prohlášením pozemků (částí) uvedených v návrhu za památkovou zónu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z násl. důvodu:

Máme za to, že předmětný návrh opatření obecné povahy trpí nedostatkem - neurčitostí ve výčtu předmětu ochrany. Návrh v čl. 1 „předmět ochrany“ obsahuje slovo „zejména“, což ve spojení s čl. 2 odst. 1 písm. b) „...veškeré zásahy v nezastavěném území památkové zóny nesmí poškodit předmět ochrany a musí směřovat k zachování kulturních hodnot památkové

zóny vymezených v článku 1“ vede k právní nejistotě dotčených subjektů. Není-li předmět ochrany jednoznačně prostorově specifikován, nelze s ohledem na právní jistotu dotčených subjektů (vlastníci pozemků) opatření obecné povahy v této podobě vydat.

Rozhodnutí o námitce č. 4: námitka se zamítá

Odůvodnění:

Slovo „zejména“ značí zatím známé předměty ochrany vzniklé v důsledku montánní činnosti. Pokud se týká věcí prohlášených za kulturní památky, tato místa jsou přesně prostorově identifikována. Ostatní místa předmětu ochrany budou postupně přesně prostorově identifikována tak, jak bylo uvedeno na jednání Ministerstva kultury s Ministerstvem zemědělství. Vzhledem k tomu, že se jedná o územní tedy plošnou ochranu, která dosud nečinila v aplikační praxi problémy, postupuje správní orgán i v případě opatření obecné povahy dosud užívaným způsobem.

Námitka č. 5:

Lesy České republiky, s. p. jako právnická osoba mající právo hospodařit s majetkem státu (LČR), nesouhlasí s prohlášením pozemků (části) uvedených v návrhu za památkovou zónu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z násl. důvodu:

V odůvodnění návrhu, kapitole „Přínosy památkové zóny pro region“ je mimo jiné uvedeno: „Plánuje se ...zpřístupnění dalších prohlídkových štol...a zřízení dalších naučných stezek...“, aniž by vlastníci pozemků – Lesům ČR - bylo známo, že by tyto záměry na pozemcích s právem hospodařit Lesů ČR byly řádně projednány. Dále máme za to, že případná realizace záměru „zpřístupnění dalších prohlídkových štol“ bude v kolizi např. s několika právními předpisy (např. zákon č. 114/1992 Sb.) a již v této fázi by na něj měly být upozorněny příslušné orgány státní správy.

Rozhodnutí o námitce č. 5: námitka se zamítá

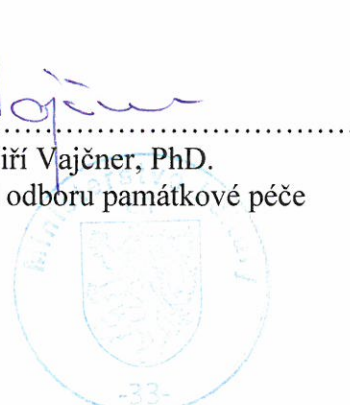
Odůvodnění:

Zpřístupnění štol a vybudování naučných stezek je následný kontinuální proces, na němž budou účastny dotčené subjekty LČR nevyjímaje. Pokud některé město plánuje zpřístupnění štol, je vždy postupováno v souladu s právními předpisy. Pokud je taková věc plánovaná, záměr je vždy projednán s LČR. Nejedná se o masové zpřístupnění podzemí, ale pouze o některé vybrané stoly. V případě záměru zřízení dalších naučných stezek, k záměru je vždy zpracovaný projekt. Při zřízení naučných stezek je postupováno v souladu s „Doporučenými zásadami pro zřizování, značení a údržbu naučných stezek a pro zřizování bodových informačních panelů“. Co se týká zpřístupněných lokalit, v domě č. p. 21 sídlí muzeum spravované Regionálním muzeem v Teplicích, zaměřené na tradici místní těžby cínu a historii osídlení východního Krušnohoří. Roku 2000 byla pro veřejnost zpřístupněna asanovaná štola Starý Martin.

Poučení: Proti rozhodnutí o námitkách se nelze ve smyslu § 172 odst. 5 správního řádu odvolat ani podat rozklad.

V Praze dne 17. 1. 2014

.....
Mgr. Jiří Vajčner, PhD.
ředitel odboru památkové péče

Příloha k opatření obecné povahy č. 4/2014

Orientační mapa území památkové zóny Hornická kulturní krajina Krupka

Památková zóna - Hornická kulturní krajina Krupka

